

УДК 341.9

Д. А. Мінченко

магістр міжнародного бізнес права
Лондонського університету Королеви Марії,
Юридична фірма «Юрлайн», юрист
вул. Успенська, 11/13, Одеса, 65014, Україна

УМОВИ ВИКОНАННЯ РІШЕНЬ ІНОЗЕМНИХ СУДІВ В АНГЛІЇ ЗА НОРМАМИ ЗАГАЛЬНОГО ПРАВА

У статті розглядаються умови виконання рішень іноземних судів англійськими судами відповідно до норм загального права. Зокрема, детально вивчені такі умови, як належна юрисдикція іноземного суду, остаточність судового рішення та матеріальний характер судового рішення — як вимоги, які повинні бути виконані для того, щоб іноземне судове рішення підлягало виконанню в Англії.

Ключові слова: іноземне судове рішення, англійське право, виконання іноземного судового рішення, загальне право.

Постановка проблеми. У сучасному світі, в якому торгівля здебільшого є міжнародною за своєю природою, міжнародна спільнота заінтересована в забезпеченні того, щоб судові рішення виконували функцію «міжнародної валюти». Якби судові рішення діяли та підлягали виконанню тільки у країнах їх походження, міжнародна торгівля була б набагато складнішою.

При розгляді відомої справи *Adams v Cape Industries Plc* було зазначено, що основою системи визнання та виконання іноземних судових рішень є визнання того, що міжнародне співтовариство працюватиме краще, якщо деякі іноземні судові рішення створюватимуть права та обов'язки, що можуть бути безпосередньо виконані в країнах, де знаходиться відповідач або його активи [3, с. 552].

Коли справа стосується визнання та виконання іноземного рішення, винесеного в країнах СНД, в США або, наприклад, в Японії, англійські суди застосовують норми загального (прецедентного) права, яке формується безпосередньо судами впродовж багатьох років.

Для того, щоб іноземне судове рішення підлягало виконанню в Англії, саме судове рішення повинне відповідати певним вимогам, які досить детально викладені в англійському праві. Саме наявність деталізації цих умов та певні складнощі у визначенні того, чи підлягає те чи інше судове рішення виконанню в Англії, є одними з причин, чому рішення українських судів стосовно компанії з англійськими активами виконати досить складно.

Аналіз останніх досліджень і публікацій, в яких започатковано розв'язання даної проблеми. Тема визнання та виконання іноземних судових рішень за загальним правом Англії є досить обговорюваною в англійській науковій спільноті. Проблема умов виконання іноземних судових

рішень у різні часи досліджувалась такими науковцями, як Jonathan Hill, Alex Mills, A. Tvidal, Trevor Hartley, Adrian Briggs, Adeline Chong, та є предметом сучасного обговорення юристами (Louise Freeman, Steven Loble та ін.).

Метою даної наукової статті є аналіз та порівняння умов, які мають бути виконані для того, щоб іноземне судове рішення, винесене в країнах СНД, підлягало виконанню на території Англії.

Виклад основного матеріалу. Загалом, в англійській науці існує дві можливі теорії визнання та виконання іноземних судових рішень: доктрина взаємності та доктрина зобов'язання. І хоча раніше англійські суди час від часу «бавились» з доктриною взаємності, саме доктрина зобов'язання є основою загального (прецедентного) права та окремих статутних (законодавчих) режимів, що регулюють питання визнання та виконання іноземних судових рішень. Теорія зобов'язання походить від юрисдикційного підходу до визнання та виконання іноземних судових рішень. Якщо, з однієї сторони, існує зв'язок між країною, в якій було винесене судове рішення (далі — країна походження) та особою, проти якої це рішення було винесене, та цей зв'язок є суттєвим в цілях обґрунтування застосування юрисдикції саме суду країни походження, судове рішення створює зобов'язання, які мають бути визнані та, якщо можливо, виконані судами інших країн. Якщо, з іншої сторони, зв'язок не є суттєвим — таке судове рішення не породжує ніяких зобов'язань поза межами країни походження цього рішення. Доктрина зобов'язання була визнана частиною англійського загального (прецедентного) права при вирішенні справи *Schibsby v Westenholz* [15, с. 163]. Ця доктрина також була втілена і в статутних режимах, що регулюють питання визнання та виконання іноземних судових рішень деяких визначених країн.

В Англії рішення іноземного суду підлягає виконанню лише у випадку, якщо особа, що розраховує на результат іноземного судового рішення (стягувач за рішенням), може встановити, що виконані певні основні вимоги: (1) суд країни, в якому було винесене судове рішення (далі — первісний суд) мав належну підсудність (юрисдикцію); (2) рішення суду повинно бути остаточним; (3) рішення суду стосується певної визначеної суми коштів, що не відносяться до податків або штрафів. Якщо всі ці умови виконані, судове рішення може бути приведене до виконання. Однак факт задоволення умов для виконання рішення іноземного суду ще не гарантує того, що іноземне судове рішення буде виконане.

Розглядаючи питання *юрисдикції первісного суду*, слід зазначити, що англійський суд при розгляді клопотання про визнання або виконання іноземного судового рішення не зважає на внутрішнє право країни походження судового рішення. Навіть якщо через недоліки судове рішення може бути скасоване шляхом перегляду в апеляційному порядку, судове рішення все одно перш за все підлягає виконанню в Англії, якщо тільки воно не було скасоване судами країни походження. Як правило, питання, чи мав первісний суд юрисдикцію по відношенню до особи, проти якої виконується судове рішення, відповідно до законодавства цієї іноземної країни, є несут-

тевим. Питання полягає в тому, чи може суд країни походження рішення з точки зору англійського права вважатися судом компетентної юрисдикції в сенсі міжнародного приватного права. Іншими словами, чи достатнім був зв'язок між країною, в якій було винесене судове рішення та особою, щодо якої рішення підлягає виконанню, для виникнення зобов'язання, яке в свою чергу може бути визнане або виконане англійським судом? Розгляд цього питання слід почати з аналізу рішення у справі *Emanuel v Symon*.

Так, при розгляді даного питання суддя Лорд Баклі зазначив, що «стосовно позовів проти особи існує п'ять випадків, в яких суди Англії можуть привести до виконання іноземне судове рішення: (1) якщо відповідач є резидентом іноземної держави, в якій було винесене судове рішення; (2) якщо відповідач був резидентом іноземної країни, в якій почався розгляд справи; (3) якщо відповідач в ролі позивача вибрав місце розгляду справи, де до нього потім був пред'явлений окремий позов; (4) якщо відповідач з'явився добровільно; (5) якщо відповідач зобов'язався за контрактом бути присутнім у місці, де було отримане судове рішення [7, с. 309].

Ці випадки можна поділити на два види: перший, коли сторона проти якої виконується судове рішення, погодилась на юрисдикцію суду країни походження рішення (випадки 2, 4 та 5); другий, коли між стороною, проти якої застосовується судове рішення, та країною походження рішення є суттєвий територіальний зв'язок (випадок 3).

Суд країни походження рішення вважається таким, **що мав належну юрисдикцію**, якщо особа, проти якої виконується судове рішення, погодилась на юрисдикцію суду [13, с. 98]. Якщо особа вважається такою, що погодилась на подання проти неї позову в іноземному судовому процесі, така згода поширюється не тільки на первісний позов, але й на позови, що стосуються того ж предмету, що і первісний позов, та на позови, пов'язані з ним. Однак таке поширення згоди за межі первісного позову залежить перш за все від подальших позовів, що належним чином подаються первісним позивачем або іншими особами, що були сторонами іноземного судового процесу на момент надання згоди на юрисдикцію [11, с. 476].

Закон про цивільну юрисдикцію та судові рішення 1982 р. не передбачає визначення дій, що являють собою згоду на юрисдикцію. Проте стаття 33 цього закону визначає ряд процесуальних дій, які не слід розглядати як ті, що означають згоду. Так, та сторона спору, що оспорує юрисдикцію країни походження рішення, просить суд країни походження рішення про відхилення юрисдикції (наприклад, на підставі *forum non conveniens*, або якщо сторони погодились на арбітражний розгляд спору), або захищає своє майно, не вважається такою, що погодилась на юрисдикцію [1].

Відповідач вважається таким, що погодився на юрисдикцію суду країни походження рішення, якщо він добровільно заявився в процесі з метою надання заперечень проти позову по суті спору, якщо він подав зустрічний позов в цьому процесі, або якщо він погодився надати згоду на юрисдикцію суду (наприклад у разі існування договірної підсудності). Оскарження юрисдикції та надання заперечень по суті справи в якості альтернативи також вважається згодою. В ситуації, коли суд країни походження рішен-

ня відхиляє заперечення відповідача щодо юрисдикції суду та відповідач продовжує захищати свої інтереси у справі по суті (без залишення за собою права зміни позиції щодо юрисдикції), відповідач повинен вважатися таким, що погодився на юрисдикцію суду. Однак відповідач не буде вважатися таким, що погодився на юрисдикцію суду країни походження судового рішення, якщо він «чітко зазначив в своїх первісних запереченнях, що він оспорує юрисдикцію суду» [10, с. 559].

Досить складно розрізнити, з однієї сторони, оспорювання юрисдикції та оскарження по суті в якості альтернативи та, з іншої сторони, оспорювання юрисдикції водночас із залишенням за собою права оскарження по суті у разі, якщо заперечення стосовно юрисдикції будуть відхилені. Відповідно, суд не може дуже швидко приймати рішення щодо того, чи надав відповідач згоду на юрисдикцію. Якщо процедура за іноземним законодавством вимагає від відповідача одночасного оспорювання юрисдикції та оскарження позову по суті, тоді згода не вважається наданою, тільки якщо відповідач не робить «певних кроків, що необхідні, тільки якщо клопотання про оспорювання юрисдикції було дійсно відхилене, або якщо юрисдикція не оспорювалась взагалі». Якщо участь відповідача в іноземному процесі не вважається згодою на юрисдикцію відповідно до положень законодавства країни, суд якої виніс судове рішення, такі дії не можуть вважатися згодою в контексті англійського міжнародного приватного права. Проте, якщо такі кроки були б зроблені в англійському судовому процесі, вони б вважалися згодою на юрисдикцію англійського суду [3, с. 466].

У складних багатосторонніх спорах виникає питання про те, чи може згода в одному судовому провадженні розглядатися як згода (або домовленість про згоду) у пов'язаному провадженні за участю тих же питань. У справі *Adams v Cape Industries Plc* англійська компанія, яка була залучена (через дочірні підприємства) до видобутку і продажу азбесту, була відповідачем у двох справах («позов Тайлер 1» та «позов Тайлер 2»), що були подані більш ніж 600 працівниками з азбестом у штаті Техас, США. І хоча відповідач брав участь у розгляді спору Тайлер 1, що був врегульований мирним шляхом, у справі Тайлер 2 відповідач оспорював юрисдикцію суду та не робив інших кроків у процесі. При розгляді питання про виконання судового рішення в Англії позивачі у справі Тайлер 2 стверджували, що відповідач, беручи участь у розгляді справи за позовом Тайлер 1, фактично погодився на юрисдикцію суду відносно справи Тайлер 2. При вирішенні цього спору суддя Скотт відхилив довід про те, що два провадження насправді становили «одну одиницю судового процесу», і постановив, що дії, вжиті відповідачем у справі Тайлер 1, не можуть вважатися наданням згоди на позов Тайлер 2 [3, с. 462].

Відповідач, що прямо надав згоду на юрисдикцію первісного суду, вважається таким, що погодився, навіть якщо судове рішення було винесене на користь позивача через неявку відповідача [17, с. 110]. Так, якщо сторони погодилися на розгляд спору за виключною підсудністю судів країни X, судові рішення, винесене на користь позивача судом країни X по справі, що підпадає під застереження щодо юрисдикції, підлягає виконанню в Англії.

Більш проблематичними є випадки, коли припускається, що особа, проти якої виконується судове рішення, опосередковано погодилась на юрисдикцію первісного суду. Вважається, що домовленість про згоду має бути чіткою [18, 14–072]. Наприклад, вибір права країни X не означає, що мається на увазі також і згода на юрисдикцію судів країни X. Однак чи є домовленість про згоду чіткою — це питання тлумачення договору, яке має бути вирішене згідно з положеннями того законодавства, що регулює цей договір. Досить часто цитується рішення по справі *Blohn v Desser*, в якому пропонується, що домовленість про згоду на юрисдикцію може матися на увазі, тобто бути опосередкованою. Відповідач в тій справі був пасивним партнером фірми, що займалась бізнесом в Австрії. Позивач, отримавши судове рішення проти фірми у Віденському суді, бажав привести до виконання це рішення в Англії щодо відповідача. Відповідач, чие ім'я знаходилось в комерційному реєстрі Відню, не брав участі у процесі в Австрії. При розгляді цієї справи суддя Діплок зазначав, що «зрозуміло, що домовленість про місце розгляду спору, з приводу якого було прийняте рішення, може бути прямою або опосередкованою» [4, с. 123]. Однак це зазначення не мало обов'язкового характеру, і вже у справі *Vogel v R & A Kohnstamm Ltd* суддя відхилив довід про те, що опосередкована домовленість про згоду на юрисдикцію може бути достатньою підставою для прийняття юрисдикції [16, с. 147]. Ще більше сумнівів виникло при розгляді справи *Adams v Cape Industries Plc*, де суддя Скотт стверджував, що необхідним мінімумом є «чітке визначення згоди на юрисдикцію іноземного суду» [3, с. 466].

За відсутності будь-якої форми згоди на юрисдикцію, юрисдикція суду залежить від фізичної присутності особи, щодо якої вимагається виконання судового рішення, у країні, суд якої виніс рішення, на момент початку розгляду справи. Для того, щоб визначити юрисдикцію в сенсі міжнародного приватного права, присутність в країні розгляду судової справи, щодо якої було винесене рішення, має бути добровільною. Тимчасова присутність сторони спору в країні винесення судового рішення не є підставою встановлення юрисдикції, якщо її присутність була викликана примусом або обманом [3, с. 518].

Визначення тимчасової присутності в іноземній країні в якості підстави для юрисдикції в сенсі міжнародного приватного права може бути обґрунтованим з огляду на той факт, що згідно з Цивільними процесуальними правилами Англії 1998 р. тимчасова присутність іноземця в Англії на момент початку процесу вважається достатньою для застосування юрисдикції англійського суду [2]. Однак рішення по справі *Adams v Cape Industries Plc*, яким керуються при розгляді справ про визнання та виконання іноземних судових рішень, було винесене до прийняття доктрини *forum non conveniens* в Англії. А після прийняття цієї доктрини, а також і низки правових принципів, було запропоновано, що раціонально визначити компетенцію іноземного суду в сенсі міжнародного приватного права шляхом встановлення *доцільності* іноземного суду, аніж відносно незмінних факторів, таких як присутність або проживання [21, с. 254].

Якщо тимчасова присутність є прийнятною основою для юрисдикції в сенсі міжнародного приватного права, то проживання відповідача в юрисдикції суду, що виніс рішення, також має бути прийнятним — хоча б у випадках, коли проживання доповнюється присутністю.

Ситуація, в якій особа, щодо якої виконується рішення, була резидентом країни суду, що розглядав справу, але не була присутня в цій країні на момент початку процесу, залишається не вирішеною. Хоча немає очевидних причин стверджувати, що проживання, що є більш суттєвим зв'язком з країною ніж проста присутність, не може бути достатнім, незалежно від того, чи доповнюється воно присутністю на момент початку іноземного судового процесу.

В той час, як щодо фізичних осіб присутність та проживання є більш-менш однозначними поняттями, **присутність компанії** є більш метафізичною. Розглядаючи питання присутності компанії, суди виділяють дві ситуації: 1) випадки, коли стверджується, що компанія має безпосередню присутність в іноземній країні; 2) випадки опосередкованої присутності, коли стверджується, що компанія присутня в іноземній країні через представника.

Безпосередня присутність має місце, коли компанія на початок розгляду судової справи веде бізнес в іноземній країні у певному визначеному місці, як було визначено при розгляді справи *Littauer Glove Corporation v FW Millington (1920) Ltd (1928) 44 TLR 746*. Опосередковану присутність визначити набагато складніше. Для того, щоб визначити, чи присутня компанія в іноземній країні через представника, суд розглядає всі обставини справи. Деяке значення має і те, чи мав представник повноваження укласти угоди від імені компанії. Якщо представник є не більш ніж особою, яка допомагає в комунікації компанії з третіми особами, така компанія не може вважатися присутньою у іноземній країні [16, с. 142].

У справі *Adams v Cape Industries Plc* позивачі стверджували, що відповідач, англійська компанія, вів бізнес в юрисдикції первісного суду через дочірні маркетингові компанії, які були засновані в штаті Іллінойс, США. Апеляційний суд відхилив аргумент позивачів щодо прямої присутності. І хоча з боку економічної реальності ситуація полягала в тому, що відповідач контролював діяльність групи субсидіарних компаній, залучених до видобутку та продажу азбестосу, відповідач та дочірні підприємства були окремими юридичними особами. Апеляційний суд також відхилив аргумент позивача щодо безпосередньої присутності. Хоча діяльність дочірніх підприємств і допомагала відповідачу, дочірні підприємства не створювали зобов'язань для відповідача та у більшості вели бізнес за свій власний рахунок.

Вважається, що той факт, що особа, щодо якої судове рішення приводиться до виконання, є громадянином країни, в якій було винесене судове рішення, є недостатнім для того, щоб обґрунтувати визнання або виконання судового рішення [18]. Проживання особи в тій юрисдикції, в якій було винесене рішення, також є недостатнім. Окрім того, згідно з положеннями англійського загального права іноземний суд не може вважатися належ-

ним з точки зору міжнародного приватного права тільки на тій підставі, що сторона, щодо якої виконується рішення, володіє активами в юрисдикції цього суду [7, с. 308–310]. Більше того, виникнення підстав позову через події, що відбулись в юрисдикції іноземного суду, також не означає, що суд мав юрисдикцію. Нарешті, варто відзначити, що хоча англійські суди готові розповсюджувати свою юрисдикцію на іноземного відповідача, згідно зі ст. 6.36 Цивільних процесуальних правил Англії 1998 р., у випадках, коли Англія вважається належним місцем розгляду спору (*forum conveniens*), іноземне судове рішення не підлягає визнанню або виконанню в Англії на підставі того, що первісний суд скористався своєю юрисдикцією щодо відповідача на тій же підставі [2].

Відповідно до норм загального права англійський суд зазвичай не розглядає справи, що стосуються права власності або права володіння нерухомим майном, що знаходиться поза межами Англії. Так само іноземний суд не може вважатися компетентним судом з розгляду питань, що відносяться до права власності або права володіння нерухомим майном, що знаходиться поза межами країни, в якій знаходиться цей суд [18]. Навіть якщо відповідач був присутній або проживав в тій країні на початок розгляду справи, або погодився на передачу спору до юрисдикції цього суду, таке судове рішення іноземного суду не буде підлягати визнанню або виконанню в Англії.

Таким чином, вимоги положень англійського загального права щодо визначення належної юрисдикції іноземного суду при розгляді справи є чітко визначеними та певною мірою обмежують коло іноземних судових рішень, що підлягають виконанню. Англійські суди мають досить прискіпливий підхід до встановлення належної юрисдикції іноземного суду.

Для того, щоб судове рішення вважалось остаточним у відповідності до норм англійського загального права, воно повинне остаточно вирішити спір між сторонами [5, с. 620]. Не можуть бути виконані проміжні рішення, що тільки тимчасово визначають права сторін. Судове рішення не є остаточним, якщо питання, вирішені в ньому, можуть бути переглянуті цим судом [8, с. 310–312]. Здається, однак, що судове рішення повинне вважатися остаточним навіть якщо залишається можливість внесення змін до рішення в частині виплат компенсації за клопотанням позивача або відповідача [9, с. 705].

Не всі судові рішення, що можуть бути охарактеризовані як проміжні, є тимчасовими. Необхідно розмежовувати тимчасові рішення, або ті, що підлягають перегляду (такі ухвали про забезпечення позову), та процедурні рішення, що є проміжними в тому сенсі, що вони потребують отримання дозволу на їх оскарження в апеляційний суд. Перша категорія рішень, які виносяться до вирішення справи по суті, не є остаточними. Навпаки можливо, що рішення з другої категорії остаточно розв'язує певне питання, винесене на судовий розгляд.

Існування можливості оскарження рішення до суду вищої інстанції у країні, в якій було винесене іноземне судове рішення, не позбавляє рішення його остаточності [12; 18]. Більше того, той факт, що апеляційна скарга

розглядається в країні в той момент, коли кредитор за судовим рішенням розпочинає судове провадження в Англії, не створює перешкод для його виконання. Однак, якщо апеляційна скарга на рішення розглядається за межами Англії, суд зазвичай призупинить процес з приводу виконання рішення до закінчення розгляду апеляційної скарги [6, с. 1293].

Згідно з положеннями загального права іноземні ухвали про забезпечення позовів або ухвали про спеціальне виконання не підлягають виконанню в Англії; *тільки судові рішення щодо визначеної грошової суми можуть бути приведені до виконання* [14, с. 257]. В деяких юрисдикціях загального права вважається загальноприйнятим, що суд може на власний розсуд приводити до виконання іноземні судові рішення нематеріального характеру. Проте англійські суди, хоча й готові виносити судові рішення нематеріального характеру, які можуть потребувати виконання в інших країнах, не приводять до виконання такі самі рішення, винесені іноземним судом за принципом взаємності [18]. Окрім того, якщо іноземне судове рішення стосується штрафу або іншого грошового стягнення, або сплати податків, воно не підлягає виконанню в Англії [20, с. 290]. Вважається, що англійське загальне право має розвиватися в цьому напрямку, оскільки це обмежує права осіб на визнання та виконання іноземних судових рішень на території Англії.

Висновки. При розгляді справ щодо виконання іноземних судових рішень зазвичай англійські суди на дивляться в корінь самого рішення іноземного суду. Виконання рішення не може бути відхилене через фактичні або юридичні підстави по справі, навіть якщо англійські суди дійдуть висновку, що іноземне судове рішення суперечить нормам права. Для того, щоб іноземне судове рішення було виконане, воно повинно бути остаточним та мати юридичну силу; суд поинен мати належну юрисдикцію для розгляду цього спору, а сам спір має бути матеріального характеру, і рішення в ньому визначає суму грошового стягнення. Англійське загальне право досить детально сформулоало критерії визначення виконання цих вимог, та, не дивлячись на відсутність практики застосування принципу взаємності, виконання іноземного судового рішення матеріального характеру, винесеного в країні СНД, є можливим, якщо судове рішення є остаточним та суд мав юрисдикцію розглядати спір.

Список літератури

1. Civil Jurisdiction and Judgments Act 1982 (Закон про цивільну юрисдикцію та судові рішення 1982 р.) [Електронний ресурс]. — С. 27. — Режим доступу: http://www.legislation.gov.uk/ukpga/1982/27/pdfs/ukpga_19820027_en.pdf.
2. The Civil Procedure Rules 1998, No. 3132 (L. 17) (Цивільні процесуальні правила Англії 1998 р.) [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <http://www.legislation.gov.uk/ukxi/1998/3132/made/data.pdf>.
3. *Adams v Cape Industries Plc* [1990] Ch 433 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada70000015fbf8c31d78e4826fd&docguid=I5307AB80E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I53078470E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&eps=1&td=441&crumb-action=append&context=3&resolvein=true>

4. *Blohn v Desser* [1962] 2 QB 116 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada60000015fbfcc1a0d95135ddf&docguid=I75E1A2F0E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I75E17BE1E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=16&crumb-action=append&context=58&resolvein=true>
5. *Buehler AG v Chronos Richardson Ltd* [1998] R.P.C. 609 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad629030000015fbfef8fe8c720d8fd&docguid=I7D25AED0E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I7D2587C0E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=35&crumb-action=append&context=82&resolvein=true>
6. *Colt Industries Inc v Sarlie (No 2)* [1966] 1 WLR 1287 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada70000015fbff8080f8bb907ec&docguid=I8BF4BA0E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I8BF49390E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=33&crumb-action=append&context=105&resolvein=true>
7. *Emanuel v Symon* [1908] 1 KB 302 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad629030000015fbfa38566fb31b081&docguid=IA145E1E0E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=IA145BAD0E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=57&crumb-action=append&context=22&resolvein=true>
8. *Kirin-Angen Inc v Boehringer Mannheim GmbH* [1997] FSR 289 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad69f8e0000015fbff372322536af49&docguid=ID47F7030E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=ID47F4920E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=68&crumb-action=append&context=90&resolvein=true>
9. *Lewis v Eliades* [2004] 1 WLR 692 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad69f8e0000015fbff567d3a19b73c8&docguid=IE07D81B0E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=IE07D5AA0E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=93&crumb-action=append&context=95&resolvein=true>
10. *Marc Rich & Co AG v Societa Italiana Impianti PA (No 2)* [1992] I. L. Pr. 544 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad69f8e0000015fbfabcf4fb88e9c64&docguid=IEE0BD020E42711DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=IEE0B8200E42711DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=125&crumb-action=append&context=44&resolvein=true>
11. *Murthy v Sivajothi* [1999] 1 WLR 467 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada70000015fbfa97140d7d738ca&docguid=I09CF0D40E42811DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I09CEE630E42811DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=10&crumb-action=append&context=34&resolvein=true>
12. *Nouvion v Freeman* (1889) 15 App Cas 1 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad69f8e0000015fbff6fc960eae5ba8&docguid=I1145E8F1E42811DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=I1145E8F0E42811DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=74&crumb-action=append&context=100&resolvein=true>
13. *Pattni v Ali* [2007] 2 AC 85 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada60000015fbfa7603278d97d9f&docguid=ID37FAA40577D11DCB14EDD62C48B6CF1&hitguid=IE374D83080F511DB98EBD38C348E81A1&rank=1&spos=1&epos=1&td=45&crumb-action=append&context=28&resolvein=true>
14. *Sadler v Robins* (1808) 1 Campb 253 170 E.R. 948 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad629030000015fbff96c7eeb8e953c&docguid=I5C607DC0B5F711DDA170AC525BD9F690&hitguid=I5C6056B0B5F711DDA170AC525BD9F690&rank=1&spos=1&epos=1&td=28&crumb-action=append&context=110&resolvein=true>

15. *Schibsby v Westenholz* (1870) LR 6 QB 155 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad69f8e0000015fbf99fced1359ab72&docguid=19889BF80E42811DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=198899870E42811DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=85&crumb-action=append&context=13&resolvein=true>
16. *Vogel v R & A Kohnstamm Ltd* [1973] QB 133 [Електронний ресурс]. — Режим доступу: <https://login-westlaw-co-uk.ezproxy.library.qmul.ac.uk/maf/wluk/app/document?&suppsrguid=i0ad6ada70000015fbfcedd5d873f6aba1&docguid=1E7AE5E40E42811DA8FC2A0F0355337E9&hitguid=1E7AE3731E42811DA8FC2A0F0355337E9&rank=1&spos=1&epos=1&td=18&crumb-action=append&context=63&resolvein=true>
17. Briggs A. *Agreements on Jurisdiction and Choice of Law* / Oxford University Press. — Oxford, 2008. — 624 p.
18. Collins L., Dicey, Morris and Collins on *The Conflict of Laws* / Sweet & Maxwell. — London, 2006. — 14th edition. — 1950 p.
19. Hill J., Chong A., *International Commercial Disputes: Commercial Conflict of Laws in English Courts* / Hart Publishing, Oxford and Portland. — Oregon, 2010–4th edition — 896 p.;
20. Briggs A. *The Revenue Rule in the Conflict of Laws: Time for a Makeover* / Adrian Briggs // *Singapore Journal of Legal Studies*. — 2001. — p. 280–299.
21. Briggs A. *Which Foreign Judgments Should We Recognise Today?* / Adrian Briggs // *International and Comparative Law Quarterly*. — 1987. — Volume 36. — Issue 2. — p. 240–259.

Стаття надійшла до редакції 03.05.2017

Д. А. Минченко

Юридическая фирма «Юрлайн»

ул. Успенская, 11/13, Одесса, 65014, Украина

УСЛОВИЯ ИСПОЛНЕНИЯ РЕШЕНИЙ ИНОСТРАННЫХ СУДОВ В АНГЛИИ СОГЛАСНО НОРМАМ ОБЩЕГО ПРАВА

Резюме

В статье рассматриваются условия исполнения иностранных судебных решений английскими судами в соответствии с нормами английского права. В частности, детально изучены такие условия, как надлежащая юрисдикция иностранного суда, окончательность судебного решения и материальный характер судебного решения — как те требования, которые должны быть выполнены для того, чтобы иностранное судебное решение подлежало исполнению в Англии.

Ключевые слова: иностранное судебное решение, английское право, исполнение иностранного судебного решения, общее право.

D. A. Minchenko

Law Firm «Jurline»

Uspenska street, 11/13, Odesa, 65014, Ukraine

**REQUIREMENTS FOR ENFORCEMENT OF FOREIGN JUDGMENTS
IN ENGLAND UNDER COMMON LAW RULES**

Summary

The article considers the requirements for enforcement of foreign judgments by English courts in accordance with English law. Particularly, article researches such conditions as proper jurisdiction of foreign courts, finality of judgments and monetary character of judgments as the requirements that have to be met in order for the foreign judgment to be enforced in England.

Key words: foreign judgment, English law, enforcement of foreign judgment, common law.